

عنوان مقاله:

تحلیل روانشناختی دعای هفتم صحیفه سجادیه

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی روانشناسی، علوم اجتماعی، علوم تربیتی و فلسفه (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محمد شریفی - دانشیار دانشگاه مازندران

منیژه چلونگر - دانشجوی کارشناسی ارشد روانشناسی اسلامی گرایش مثبت گرا

خلاصه مقاله:

دعای هفتم صحیفه سجادیه از دعاهای ماثور از امام سجاد(ع) که هنگام سختیها و نزول بلاها و در زمان اندوه خوانده میشود و به آسان شدن دشواریها به دست خدا و فراهم آمدن اسباب حیات به واسطه رحمت الهی اشاره دارد. امام سجاد(ع) در این دعا بازشدن گره های زندگی را از خدا درخواست میکند و همه موجودات را تابع اراده خدا میداند و به ضعف همگان در برابر اراده خدا و عدم یاور و ناصر برای کسی که خدا او را ذلیل کرده، اذعان دارد. با توجه به اینکه در دوران معاصر، بیماری جدید و همه گیر کرونا جهان انسانیت را به خود مشغول داشته و باعث به هم ریختن امنیت و آرامش روحی و معنوی انسانها شده و از سویی دعای هفتم صحیفه سجادیه به هنگام سختیها و نزول بلاها و در زمان غم و اندوه و به هدف رسیدن به آرامش و رفع بلا خوانده میشود. ضروری است با بررسی ابعاد روانشناختی این دعا راهی برای کسب آرامش و تغییر نگرش انسانها به حوادث و بلاها، پیش روی جامعه انسانی گشوده شود. پژوهشگر در این پژوهش با روش توصیفی - تحلیلی با بررسی و تحلیل روانشناختی محتوای این دعا مسائلی چون امید بخشی، تاب آوری، رضایت از زندگی را از محتوای این آیات به دست آورده است.

کلمات کلیدی:

دعای هفتم صحیفه سجادیه، امید بخشی، تاب آوری، رضایت از زندگی، عفو و بخشش.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1698976>

